

на Балканския полуостровъ. Прѣданието говори, че и тѣ въ твърдѣ отдавнашни врѣмена, въ прѣдисторичната епоха, се заселили тамъ отъ Мала-Азия. Гърцитѣ първоначално обитавали въ най-южната частъ на Балканския полуостровъ, приблизително въ днешна Гърция. Тѣ доста рано и въ разни врѣмена започнали да изпрацатъ колонии по разнитѣ околни острови и по бреговетѣ на Адриатическо, Бѣло и Черно море, дѣто основали многолюдни и цѣвтещи търговски градове, каквито били Пидна, Солунъ, Олинтъ, Потидеа, Амфиполисъ, Неаполисъ, Авдира, Византионъ, Аполония, Анхиало, Месемврия, Одисосъ, Томи и много други. Въ царуването на византийския императоръ Ираклий (610—641) грѣцкиятъ елементъ доста се усилилъ въ източната римска държава, която получила грѣцки характеръ. Грѣцки колони били заселени и въ вжтрѣшнитѣ балкѣнски области и основали градоветѣ: Сѣръ, Меленикъ, Пловдивъ, Станимака, Верия, Одринъ, Димотика и много други цѣвтещи търговски градове, които служили за центрове, отъ дѣто се разпространявала християно-византийската култура между новозаселенитѣ варварски народи на Балканския полуостровъ, чието елинизирание и привързване къмъ византийската империя съ живъ интересъ се прѣслѣдвало. Съ разпространението на българската държава, чрѣзъ обединението на словѣнскитѣ области и завоюването на крайморскитѣ градове, се усилилъ и увеличилъ и грѣцкиятъ елементъ въ нея. Освѣнъ това, българитѣ въ военнитѣ си походи често изселвали жителитѣ на покоренитѣ отъ тѣхъ византийски провинции и ги заселвали въ вжтрѣшнитѣ български области¹. Между тѣзи плѣнници безспорно имало и

¹ Theoph. Bulg. Arch. IV, 189. „*Ἡμεῖρον δὲ (οἱ Βούλγαροι) τοὺς ἐκάστης οἰκίτορας, τοὺς μὲν τῶν ἐκατέρων πόλεων εἰς τὰς ἀνωτέρω μετακίζοντες, τοὺς τούτων δὲ πάλιν εἰς ἐκεῖνας μετάγοντες*“.